

[Johs. M. Olsen]

er stadig en enorm belastning for det færøske samfund, og at løse disse problemer vil kræve en lang, sej indsats fra alle politiske kræfter. Det politiske arbejde skal først og fremmest gøres på Færøerne, men en god frihandelsaftale kan være et skridt i den rigtige retning.

Taanquist (S):

Den socialdemokratiske ordfører, hr. Svend Auken, har talt meget om tryghed i forskellige situationer. Der er én bestemt form for tryghed, jeg særlig vil trække frem, nemlig trygheden i forbindelse med den enkeltes arbejdssituation.

Der er mennesker, der er klar over, at det arbejde, de udfører, som de måske kan lide og i hvert fald er økonomisk afhængige af, med stor sandsynlighed vil ødelægge deres helbred og måske invalidere dem i løbet af meget kort tid.

Der er mennesker, der er utrygge ved deres arbejde eller de forhold, det udføres under, fordi der eksisterer en reel risiko for, at der kan opstå farlige situationer, som de måske står alene med. Og der findes mennesker, der af hensyn til deres helbred gerne ville sige nej til et bestemt arbejde, men ikke har mulighed herfor, fordi det ville få dagpengemæssige konsekvenser.

Det er en situation, som i det lange løb giver samfundet mange ekstraudgifter. Ikke desto mindre har vi nu igen været igennem et folketingsår med fortsatte forringelser for de instanser, der skulle virke til forebyggelse af arbejdsskader.

Jeg vil her koncentrere mig om Arbejdstilsynet. Der har været tale om rene nedskæringer og besparelser inden for Arbejdstilsynets område, og der har ikke blot, som skiftende arbejdsministre har forsøgt at give det udseende af, været tale om tilpasning, effektivisering eller rationalisering. Men man har sløret nedskæringerne godt, og lad mig nævne et eksempel.

Arbejdsministeren anførte, at han ville styrke tilsynskredsene ved at flytte stillinger fra direktoratet ud i kredsene.

Arbejdsministeren oplyste dog ikke, at de mennesker, der blev flyttet, i høj grad tog deres arbejde med fra direktoratet, og at der samtidig blev pålagt kredsene nye opgaver, så der slet ikke skete en styrkelse af tilsynskredsene. Resultatet er blevet, at Arbejdstilsynet slet ikke kan overkomme den meget vigtige forebyggende indsats, der var tiltænkt det. Selv vigtige opgaver må tilsynet lade ligge, f.eks. uanmeldte be-

søg på arbejdspladserne eller opfølgning af anmeldte ulykker, og nu ser vi resultaterne i form af store befolkningsgrupper, der er nedslidte af deres arbejde, f.eks. syerskerne og sygehjælperne.

Arbejds miljøet inden for træindustrien er ét kaos. Fagbevægelsens hovedorganisationer, som skulle være arbejdsministerens samarbejdspart i denne sag, og som efter arbejdsmiljøloven har selvstændig indflydelse på udviklingen, ser sig nu nødsaget til at henvende sig til Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg for at gøre opmærksom på, hvor alvorlig situationen er. Det er en kortsigtet politik, og lunten er tændt til en udgiftsekspllosion om få år.

Alt dette kan være galt nok, men dertil kommer, at menneskene på arbejdspladserne bliver prissgivet. Det kan lyde hårdt, men det er et faktum, at ud af hver 10 kvinder, der i dag søger job som sygehjælper eller syersker, må de 5 være forberedt på at være invaliderede efter nogle år.

Vi ville ønske, at arbejdsministeren kunne indse, at bortset fra at det er umenneskeligt at ødelægge mennesker på deres arbejdsplads, er der besparelser at hente i det lange løb ved at få Arbejdstilsynet til at fungere efter sin hensigt. Der er lige præcis behov for de 50 mio. kr. til styrkelse af Arbejdstilsynet, som Socialdemokratiet anviste vejen til at fremskaffe i sidste folketingssamling. Så fik vi en reel forebyggelse af arbejdsskader, og det kunne betale sig.

Knud Lind (FP):

Statsministeren sagde i sin tale, at udlandsgælden var som en møllesten om vor hals.

Det kan jeg kun give statsministeren ret i, men ud over statsministerens helt specielle møllesten har Danmark jo fået hængt nogle andre tunge møllestene om halsen siden 1982. Man regner med ca. 270.000 arbejdsløse i 1990 og 1991, og statsgælden vil sætte ny rekord ved udgangen af 1990. Og jeg kan derfor kun give statsministeren ret i, at endnu er der bestemt ikke noget at feste for.

Når det nu går så dårligt rent økonomisk i Danmark, vil jeg godt spørge, hvorfor man bliver ved med at lukke udlændinge ind i Danmark. Man lukker dem ind til arbejdsløshed, bistandshjælp og måske endda til en plads i boligkøen.